

AKATALPA

Ocak 2005

Aylık Edebiyat Dergisi

Sayı : 61

AKATALPA TAİFESİ

Ramis DARA

Sevgili şiir okurları, şiir yazarları, şairler, şair ve şiir severler. İşte 6'ncı yayın yılımıza birlikte adım atmış bulunuyoruz. Umarız ve dileriz ki bu süreci de birlikte tamamlarız. Elinizde tuttuğunuz ve hayatın bir ucundan tuttuğunu sandığımız derginin bu köşesinde bana düşen rol genellikle öfkeli bir nöbetçilik olduğundan, bu dergiyi tek başıma benim çıkardığımı sananlar oluyor. Oysa bu ince uzun platform, 1993'ten bu yana birlikte yürüten, birlikte gören, birlikte bakan, birlikte söylemeye çalışan bir arkadaş grubunca var kılınıyor. Melih Elal, İhsan Üren, Nuri Demirci, Hilmi Haşal ve Serdar Ünver'le birlikte bu solgun kâğıtların ağır işçileri ve hafif patronlarıyız biz. Şair yazar milleti hep kavga eder bilinir ve bizde gerçekten böyledir ya, biz bu durumun galiba tek istisnasıyız. 15 yıllık süreçte sadece bir buçuk kez tartıştık ve kırılır gibi olduk. Oysa şu Zans'tan sarkan eski gözlüğe bakarsanız, kendi aramızda bile ayda bir kavga edermişiz.... Yapılan, tek kelimeyle, ironi anıtı olmalı; herhalde bu görüp işitilmedik kardeşliği, ancak böyle anlaşılır kılabileceklerini varsaydılar, eski gözlükçüler.

Ve kısa biyografiler...

Melih Elal (1950): *Yeni Biçem*'in sonlarında aramıza katılan ve *Akatalpa*'da işi götüren sevgili Elal, başlangıçta bir disiplin içinde yazdığı denemelerine yenilerde ruh katmaya başladı ve bence iyi etti.

İhsan Üren (1939): *Biçem*'den başlayıp, *Yeni Biçem*, *Düşlem* ve *Akatalpa* çizgisindeki bütün Bursalı iyi edebiyat dergilerinde şöyle ya da böyle sponsorluk yapmıştır. *Biçem* dışında bunların hiçbiri onun maddi destek sözüyle çıkmamıştır başlangıçta belki ama, o bu dergilerin yaşaması için mutlaka ve sürekli katkılar yapmıştır. Bursa'ya dışardan gelen edebiyatçı dostlarımızla yiyip içmelerimizin sponsorluğunu da o üstlenmiştir çok zaman. İhsan Üren, Bursa'daki şair arkadaşlar arasında hem eski tüfek oluşuyla, hem de toplumsal ve siyasal konulardaki duyarlılığıyla bilinir. Şiirlerinde konular ve anılar vardır.

İhsan Üren yıllık şiir değerlendirmeleriyle de bilinir. Eleştirilerindeki keskinliği ya da bazen mesnedi zayıf saldırganlığı, edebiyat dünyasında yankı uyandırır belki ama, bence onun en zayıf yanındır. Ne yaparsınız ki, bıçkın delikanlılık onun vazgeçilmez raconudur.

Şiir kitapları: *Sevmek Mevmek* (1990), *Harman Yangını* (1990), *Bilge Zakkum* (1992), *Kirli Cam* (1993), *Çiğ Bir Çiğ* (1995), *Gözyaşı Şişesi* (1997), *Japongülü Gibi* (1997), *Yaşamdan Savrulan...* (1998), *Milenyum Haikuları* (2002), *Sis Zaman Düş Zaman* (2002).

./...

Fazıl Hüsnü DAĞLARCA

YAŞAMANIN ULAŞACAĞI

İki çocuk tartışıyorlardı
Biri dedi yuvarlağın içi büyüktür dışından
Öteki yanıtladı
Dışı büyüktür içinden

İlk çocuk sürdürüyordu sözünü
İç i olmasaydı dışı olmazdı yuvarlağın
Yuvarlak diye düşündüğümüz
O özdek de olmazdı kalınlığından ötürü dışı büyük
[diyorsan]

O da yanlış
Bir çizginin ne kalınlığı olur ki

Doğruyu görmüyorsun dedi arkadaşşı
Yuvarlağın içindeki yüzey
Milyon kez ölçülse
Bütün ölçümler
Birbirinin tıpkısı çıkar
Oysa yuvarlağın dışı ölçülse
İki kez bile ölçülse
Sonuç başka başkadır
Başka başka çıkar sonuç
Bunun nedeni yaşamasıdır
Yuvarlağın dışı yaşar çünkü
Gördükleriyle yaşar
Gözlemleriyle yaşar
Bunların doğurularıyla yaşar

Ne mutlu bize
İnsan
Yeryüzü yuvarlağının dışındadır

Ahmet Çakmak, Fazıl Hüsnü Dağlarca, Ramis Dara, Nuri Demirci, Özlem Tezcan Dertsiz, İsmail Cem Doğru, Melih Elal, Gültekin Emre, Metin Güven, Hilmi Haşal, İlhan Kemal, Fergun Özelli, Hüseyin Peker, Celâl Soyca, İlyas Tunç, Pelin Yılmaz.

Nuri Demirci (1950): *Biçem, Yeni Biçem, Düşlem, Akatalpa* çizgisinden çıkmış ve Türkiye şiir ortamında benimsenmiş, sevilmiş bir şairdir. Gizli resimsel ve çok katmanlı bir şiirin peşindedir. Dizelerinde hüznle ince alay at başı gitmektedir. Özel sohbetlerinde Attilâ İlhan'ın şiirinden kurtulabilmek için çok çaba harcadığını söylerdi başlangıçta. Nuri Demirci düzyazı ve polemik yazmayı da sever, ama bu alanda öne gelmekten özenle kaçınır. Şiire ciddi adanışından önce resim yapmış, Türk Sanat Müziği de icra etmiştir, eder.

Kitapları: *Hüznün Yarıçapı* (1994), *İçerden Kilitli Odadakiler* (1996), *Fiske Seansları* (1998), *Soldan Dördüncü Aralık* (2003).

Hilmi Haşal (1954): Bir yeryüzü muştucusu gibidir. Dünyada ona küsüp kırılabilen bir insan olacağını düşünemezsiniz. Şiiriye durduk yerde bir iyilik bombardımanına tutmaz okuyanı, biraz sözcük ve duyarlılık bombardımanına tutar. Dağınık ve gür bir lirizmi denetlemek istemez gibidir. Şiirde ekonomiyi sevmez, sürekli ve dağınık bir imgeler fişegi saçmak ister. Sitemi ölümlülüğe ya da aşksız kalımlılığa gibidir. Bu yüzden ince ince yakınmayı sürdürür. Çok yazmayı ve çok yayımlamayı sever.

Sevgili kardeşim Hilmi Haşal, şiirden sonra en çok Gökçe'yi sever ki onun öğrenimi uğruna dört yıllığına Bursa'dan uzaklaşmayı, Adanalara kadar gitmeyi göze almıştır. Ama şu da var ki, oradayken de, Bursa'daki edebiyat hareketinin ortalarında yer almıştır. Hilmi'siz *Yeni Biçem* onca uzun sürmez, Bursa Edebiyat Günleri başlatılmazdı, diye düşünüyorum. Hilmi Haşal iyi bir deneme yazarı ve şiir eleştirmenidir de. Bunların bir bölümünü topladığı kitap *Şiir Seddinde Kronos* (2004) adını taşıyor.

Şiir kitapları: *Denge/Sizler Adına* (1991), *Elektronik Yalnızlıklar* (1992), *Yol Boyu Notları* (1993), *Kozmik Aşk Suçu* (1995), *Venüste Aşk* (1997), *Son Siren Kuşu* (2000), *Dağınık Düş Sepeti* (2001), *Yanık Söz* (2002), *Yaralı Gümüş* (2004).

Serdar Ünver (1955): Bütünüyle bir *Yeni Biçem* şairidir. Etkinliğini uzun süre sadece *Akatalpa*'da sürdürmüş, sonra ara ara deplasmanlara çıkar olmuştur. Bir ekonomik şiir fanatığıdır. Az sözcüğü, hatta az heceyi sever. Öyle ki sözcük ekonomisi onda şiir yazıyor olmanın tek kuralı gibidir. Şiirlerindeki bazı dizeleri adeta susarak söylemiştir. Şiirde usta olarak Necatigil'i, Sabahattin Kudret Aksal'ı, biraz Oktay Rifat'ı, günümüzden de Sina Akyol'u seçmesi boşuna değildir. Kanımca, şiirle beslenen şiirini hayata açmaması Türkiye şiir gündeminden uzakta kalmasına yol açmaktadır.

Bu 'şahane tembel', daha doğrusu enerjisinin büyük çoğunluğunu özel masalara yatıran arkadaşımızın yayımlanmış iki şiir kitabı var: *Arkası Düin* (1995, 1997), *Kuşlar Kanadı* (1998).

Ve diğerleri...

İşte altın arkadaşlarım benim... Ben de onların yanında ve onlarla birlikte, herkes gibi kendini birazcık gümüş bir mangır sanan, bir yeryüzü insanıyım.

Yeni bir yılın ilk ayında, dünya şiirinin önde gelen temsilcilerinden, 90'lı yaşlarında pırıl pırıl bir zekâyla parlamaya devam eden Dağlarca'dan başlayarak, bu

platformda söz alan bütün şair yazar dostlara teşekkür ediyor, esenlikler diliyorum...

Hüseyin PEKER

DİLENME ÇANAĞI

Yabanıl bir incir ağacında durdum
yeşil budanmış her yeri, sarımsı yeşil
oturduğum ağacın altındaki çit bitkilerine
yeşile budadım üstümü başımı, acı çekiyordum
kurtulacaktım kapan düzeneğinden
üstümü başımı yırttım; öyleyse sen
dedim kendime; öyleyse sen bir tohum taslağın
yaratıldın ipeğin serbest ucundan; eriştim kendime
acı acı; altın çanağından, susuyordum işte!

Dilenme çanağını açtım, aynı mile bağlı
birçok silindir çalıştı benden
tüy bulutlar geçmiyordu ki, küme bulutlar doldu üstüme
dilenme çanağını açtım, doğrular ve acı eşlik ediyordu
destek direklerinde yardım bekledim hepinizden
doğru doğru doğru.. inanç, amaç, konuşma
doğru kömür çuvala doldu, kondu dirseklerime

Yüzen böcek dedim kendime, kurtul acıdan!
iyi işler yap, durum buğdayları ek yeryüzüne
köpek dişlerinle avut kendini, bağır derin koylarda
üç ayaklı altın kazan sende işte
bağır göz kamaşmasını, kızınca yanakların kızarsın

Oturdum, üçlü sepet üstüne
puslu, ılımlı noktalarını ezberlemiş
oturduğum, yalnayak; başım arsız bir çalı
size ötüyor, gök kürede olan biteni
buz devriyesiyim bir bakıma
unuttum unuttum olan biten her şeyi

Bu yaz beni anacaklar, yüzü bakır rengi dostum
anacaklar su miğferlerinde
çok yüzdü diyecekler, battı çıkmadı
çok oturdu, dinlendi, aydınlandı
kışın buz parçacığı
yazın size bağlı koro yöneticisi
öyleyse kılçık olup susuyorum
takılıyorum dünyanın oltasına

Özlem Tezcan DERTSİZ

HIZ ÇAĞI

daha yavaş açsın bu çiçek,
bilmezsin, freni patlamış bu şehir
kaç kez vurdu kalbime kamyonlarını
tuz buz oldu göle bakan pencere
yaralandı öpüşleri candan aşkların

daha yavaş aksın bu ırmak,
kapkaç günlerin kısalığında
sözcükleri yıkmasın, içindeki sağanak
ayaküstü yemeklerde tüketilen
gelgeç sevdalara inat

uzun yoldan gidelim, izinden bir kemanın
kirlilerim çok ve keskin, eski torbamda
hep yeşilken toplandım
şaraba hasret kaldım
beklesin ellerin bağbozumunu,
ezberleyelim her hâlini dokunmanın

Hilmi HAŞAL

KIYI ATEŞİ

Gözlerini düşününce senin
bitiyor kötülükleri karanlığın, aniden
çağıl bakışların oluyor gördüğüm her şey
bütün ateşböcekleri, denizkuşları bütün

(dünyanın kadın yüzleri yüzün oluyor en güzel)

yanaklarını düşününce senin
bitiyor bezginlikleri yılların, aniden
tiril küpelerin oluyor çözdüğüm her şey
bütün yıldızlar, gökbahçe yakamozları bütün

(dünyanın kadın salınışları gelişin oluyor en ışıltı)

dudaklarını düşününce senin
bitiyor yas ve yeis yükü sözcüklerin, aniden
ezel gülümseyişin oluyor sezdiğim her şey
bütün sevinçler, esenlik halleri bütün

(dünyanın kadın saçları omzun oluyor en püskül)

başak yanığı rüzgârından okşuyorum seni
bitiyor çile, bu aptal gezegen sarsılıyor, aniden
çisel aşk anılarına kesiyor koca yaz, her şey
bir volkan uyanıyor bir yerlerde, zevkinden

(dünyanın kadın kokuları ateşin oluyor en kösnül)

(boşalıyor iliği tenülkemin, bana neler oluyor...)

Fergun ÖZELLİ

KARABASAN

bıktım uyanmaktan cam kubbeye sığınmış sabahlara
rüzgârlar küs, yağmurlar yaban, güneş sahte

keşke yaşamasaydım demem için çok geç
puslu koylar ortasında parçalı umutluyum
anılar söküyorum dağılmış defterimden
dünyanın çocukluğu beynime mahkum
uçmak istesem de gökyüzünde çivit yok
körlük, almış başını gidiyor; boşluk soğuk
yaşamak, dibe çökmüş yitik zaman denizinde

ah! ne başlangıç armağan ne bitiş kıyamet
rastlantılar gezegeni ağır ibadetle meşgul
ucu kesik nefret sürülmüş namlu gözlere
düş solukla avutulan soy hakiki cellat
kimse bölüşmüyor ekmeğini birbiriyle
başıboş meteor duasında şaşkın tanrılar
ekranlar şiddetle kükrüyor: vicdan yasak!

ey! hoyrat makaslarla kesilmiş kâğıttan kayıklar
ey! doğmamış yıldızlar: kâğıttan kay! kâğıttan kay!

(soyut yaşam satışında toplumsal mezbahalar)

İlyas TUNÇ

İSKELET VE MÜCEVHER...

gidip gördüm, yüzüp geçtim, yüzüp geçtim koylardan
körfezlerden... ne iyilikler, güzellikler, ne zehirli
yüzgeçler... orada, ta derinlerde; arasında mercanların...
iki şey ki canım çeker:

iskelet ve mücevher!

kırmızı gözlerdi, gövdelerdi kapkara... odalardan odalara
salına salına... şerbetler, şuruplar, tropikal meyveler...
sıkılırım, utanırım, bıyıklarım terler... ey eceler, cariyeler!
ey melek balıkları! harem çöktü, yağmalandı akvaryum...
iki şey ki canım çeker:

iskelet ve mücevher!

peçeler çözülmüş, saçlar dağılmış; ne çıkar! ateşler,
korlar, yelpazeler; ne çıkar! size kalsın günahların tilsimi,
huysuzluğu tayların... size kalsın çerezler, lokumlar,
gülbeşeker... kaslar iğdiş, damar tıkanık; ama öfkem bana
yeter! ey paşalar, ağalar! ey yeniyetmeler! iki şey ki canım
çeker:

iskelet ve mücevher!

KEDİYE YENİ GÖREV

Nuri DEMİRCİ

Adam, işini seviyor, eşini seviyor, evini seviyor. Adam, onu, sabahları hep aynı saatte işine götüren ve hep aynı saatte evine ve karısına getiren metroyu seviyor.

Alışkanlıklarımız bizdendir, bizimdir; alışkanlıklarımızı severiz. Yakındıklarımız vardır; yakındıklarımızı daha çok severiz. Damarlarımızda akan kana mutlu menderesler çizdirirler ki, bu iyidir.

Adamın eşi, adamın işini seviyor. Onu sabahları hep aynı saatte götüren metroyu seviyor. Adamın eşi, adamı hep aynı saatte evine getiren metroyu ve onun hep aynı saatte evine dönmesini seviyor.

Alışkanlıklarımız, kendimizi güvende hissetmemizi sağlar.

Adam, bir önceki güne, bir önceki günün gecesine; iki önceki, beş önceki, bir ay önceki, bir yıl önceki günlerine, o günlerin gecelerine benzeyen bir günü ve bir geceyi, bir filme armağan ediyor. Görüyoruz: Aynı saatte öpüyor karısını, vedalaşılıyor ve aynı saatte evinden ayrılıyor. Aynı saatte iniyor istasyonun merdivenlerini, aynı saatte metroya biniyor ve aynı saatte iş yerine ulaşıyor. Ve akşam, aynı saatte bindiği metroyla dönüyor evine. Aynı saatte geçiyor kapının eşiğinden ve bir adım sonra aynı saatte karısını öpüyor.

Adamın eşi, yemek masasında, aynı soruları soruyor, aynı yanıtları vermek için aynı soruların sorulmasını bekliyor.

Adam, yatak odasında, aynı heykeli canlandırmaya çalışıyor. Adamın eşi, adamın aynı heykelle sevişmesini seyrediyor.

Görüyoruz: Ezberlenmiş bir hayat... sıradanlık çukurunun kaygan yamaçlarına tırmanmaya çalışan bir kedi... kedinin nafile tırnakları... tırnaklarındaki ojeler...

Bu pıhtılaşmaya yakın akışın içinde, adamın ve kadının yüzünde atan sıkıntı sivilceleri izleyicilerin yüzünde de uç vermeye başlayacakken, filmin yönetmeni, kendisine armağan edilen bu hikâyenin içine, birbiriyle ilişkilendirdiği iki sözcüğü katıyor: Zaman ve Biraz.

Yani, Biraz Zamanla oynuyor: Adamı işinden Biraz erken çıkarıyor, metroya Biraz erken bindiriyor ve evine her Zamankinden Biraz erken ulaştırıyor.

Adam, karısının, ondan çok onun evine hep aynı saatte gelmesini; bu alışkanlığını kendinden çok sevdiğini bilmiyordu; öğreniyor: Karısını, "Biraz" sayılamayacak kadar farklı bir ortamda, alışıksız olmadığı bir konumda, Zamana karşı seviştiği bir yabancıyla yakalıyor: Gülmesini bilen bir heykel; bir tazi kadar çevik üstelik ve bir kedi kadar sokulgan.

Anlıyoruz: Zaman bir tabancadır.

Peki, ya mekân?

Odamda yer değiştirdiğimde, pencerenin çerçevesine sığın 'şey'ler de yer değişiyor. Az ötemde duran, yüzünü sokağa çevirmiş evin sıvasız duvarından akasya ağaçlarına tırmanan görüntü, akasya ağaçlarının sonbahar çalısı dallarından hamamın kubbesine sarkıyor, oradan taksidurağını sarartan çeyrek arabanın yanına iniyor, arabanın ön tamponundan başlayarak Tophane'ye tırmanan yola kıvrılarak yokuşu çıkıyor, yolla kol kola yürüyen kaldırımın bittiği yerde yükselen surların dibine çömelmiş süs ağaçlarının yaz-kış yeşil yapraklarına takılıyor ve o sırada, masamdan kalkan burnum cama yapışmış oluyor.

Odamın içindeyken, nerede durursam durayım, iki şey değişmiyor: Çerçeve ve sıvalı tuğladan bir metrelik

yükseltisiyle arkasındaki görüntünün belden aşağısını kesen balkon korkuluğu.

Yaz aylarında sayıları artan kediler, bir yolunu bulup tırmanıyorlar balkona; biri, ikisi, üçü geliyor, ikisi giderse biri kalıyor. Onlar için, bir karış eni olan bu korkuluğun üstüne bir su kabı koymuştum. Hepsi kuşkucu, hepsi her an tetikte: Önce çevrelerini, pencereleri, balkonun kapısını kolluyor, sonra kuyruklarını patilerine dolayıp suya eğiliyorlar.

Su ile felsefeyi birleştiriyorlar mı acaba?

Ya da, Schrödinger'in ellerindeki tırmık izleriyle kader kavramını?

Balkona çıkmaya niyetlendiğimde, çerçevenin dörtgeni anlamsız bir cam kasnağına dönüşüyor. Kediler oradaysa kaçıyorlar. Dirseklerimi korkuluğa dayadığımdaysa, belden aşağısı kesik görüntünün boyu uzuyor: Ayak uçlarını, tırnaklarını, topuklarını görüyorum.

Görüyorum: Yüzünü sokağa çevirmiş evin sıvasız başka bir duvarı ve başka bir sokağa bakan, ince sarmaşıklı başka bir yüzü daha var. Bu yüze sıralanmış altı üstlü dört pencereden ikisi berber dükkânına, ikisi, camına dumanı tüten bir yemek tabağı resmedilmiş lokantaya bakıyor.

Sokağa sırtımı dönüyorum. Her 'şey' kayboluyor. Odamın pencerelerine sığınmış bir bulut topağı, yarım yamalak bir gökyüzü ve sarısı yol yol akmış solgun bir duvar; hepsi bu.

Mekân, terk edilmiş, kıpırtısız bir atış alanı mı?

Ki, orada boşaltılmış oluyor, tabancanın şarjörü.

Bu camlar, birer kulak; dinliyorlar, yankılanıp giden tabanca sesini.

Yapma ilaçların yazıldığı reçetelerle dolaşan insanların seslerini.

Yüksek tavanlı odalarında bu reçeteleri hazırlayan imbikli, tüplü, miyarlı, hassas terazili eczacıların seslerini.

Bu camlar, dünyanın: Bir büyük hastanenin camları.

Alcool 100 gr, Formol 10 gr, Ess. D'menthe 1gr; yarım bardak suya 15 damla.

Arka bahçede bir kantin, çay buğusu; ve iki kafes: Birinde tavşanlar, ötekinde kobaylar.

Tavşanlar için havuç, kobaylar için marul ihalesi.

Ve insanlar için, ihale edilen Zaman.

Kediler için de Schrödinger: Işık kaynağı, yarı geçirgen ayna, dedektör, tabanca ve namlunun karanlık ağzında duran bir kutu; kutuda bir kedi.

Işık dalga mıdır, cisim mi?

Tanrı, kendini kedilerle kanıtıyor.

Schrödinger'in deneylerinden kurtulan en az iki kedi var.

Birisi, Neptünlü. Bu Lale Müldür'ü tırmalayacak olan kedi. Ki, tırmalamıştır.

Öteki, Sırat'ın korkuluklarına tırmanıp öbür tarafa bakan ve dünyaya geri dönmüş olan kedi. Bu kedi de Alev Alatlı'yı tırmalayacak. Tırmalayacak ve ardından, bilgisayarının önünde dolaşan fareyi yutacak. Ki, tırmalamış ve yutmuştur.

Yutmuş olmalı, çünkü, hazımsızlık sıkıntısıyla ya da gaz sıkıştırmasıyla ne zaman kasılıp kalsa, yeni bir internet sayfası açılıyor Alev Alatlı'nın önüne.

Kalın kabuklu ansiklopedileri, kuyu kitapları devirmeden, ucu kayıp tarihe gömülmeden ve de gidilmemiş coğrafyalara savrulmadan; ekonomiden siyasete, sosyolojiden psikolojiye, fizikten kimyaya, mantuktan matematiğe, seçtiği herhangi bir roman konusuna her türlü bilgiyi tıkıştırarak yazmak alışkanlığımı bu kediye borçlu Alatlı.

Görüyoruz: İnternet Romancılığı!

Yani, fareyi kedinin içinde kullanma becerisi!

Ve yazarlar için kedi ihalesi.

Odamda yer değiştirdiğimde, pencereimin çerçevesine sığan 'şey'ler de yer değişiyor. Kalkıp köşesine, boyunları fiyonklu kediler işlenmiş perdeyi çekiyorum. Odam bir kutu şimdi. Işığın sokağın namlusunu dışarıda bırakıyorum.

Tanrı kendini benimle kanıtıyor.

James Joyce, torunu Stephen Joyce'ya yazdığı mektupta bir masal anlatıyor:

Beaugency kenti, bin adım genişliğindeki Loire Nehri kıyısında kurulmuş, köprüsüz bir kettir. Bir nehrin kıyısında köprüsüz kalmak zor şeydir, ama onlar köprü yapmayı bilmiyorlar.

Bir cin, acıyor kentin halkına, onların köprüsüz oluşlarına. Belediye Başkanı'na bir öneri sunuyor; ben, diyor, bir gecede yaparım köprünüzü ama, köprüden geçecek ilk kişiyi de kendime alırım. Tamam, diyor Başkan, yap bakalım. Ve kent, gerçekten de bir gecede köprüsüne kavuşuyor.

Ertesi sabah, köprünün bir ayağında cin, ötekinde kent halkı, merakla bekliyorlar, köprüden ilk geçen kim olacak diye. Bir süre sonra Belediye Başkanı, elinde su dolu bir kova ve koltuğunun altında bir kedi ile çıkageliyor. Kediyi köprüye bırakıyor ve kovadaki suyu kedinin üstüne boşaltıyor. Islanan, ürken ve kucağında mırıldandığı Başkanına bu davranışı yakıştıramayan kedi, "kulakları arkasında, köprüden koşup cinin kollarına" atlıyor.

James Joyce, "cin, bir cin kadar kızmıştı", diye yazıyor torununa. Ve öfkesini şu sözlerle belirttiğini:

"Hiç de iyi kişiler değilsiniz, hiçbir şey değil, kedisiniz."

Kediyiz; kutuda, odalarda.

Hole çıkıyorum.

Odam dışarıda kalıyor.

Holde bir kediyim.

Mutfığa yürüyorum. Burası aydınlık, tül. Tezgâhın önünde durup pencerenin çerçevesine sıkışan 'şey'lere bakıyorum: Az ötemde duran, yüzünü sokağa çevirmiş evin sıvasız duvarlarından akasya ağaçlarına, akasya ağaçlarının sonbahar çalısı dallarından hamamın kubbesine, oradan taksi durağını sarartan çeyrek arabaya doğru akan görüntü, arabanın ön tamponundan başlayarak...

Odamı yanımda taşıyorum; çerçevemi de...

Odasını, kutusunu yanımda taşıyan kedileriz.

Tanrı kendini insanlarla kanıtıyor.

Şebnem İşigüzel'in satranç tahtasında, atların, fillerin yanında başka bir taş daha var: Kedi.

Duman renkli, kırçıl ya da gri bir kedi bu. Hangi oyuncuya ait olduğu belli değil. Beyazlarla oynayan beyaz, siyahlarla oynayan siyahmış gibi davranıyor kediyeye. Davranmak dediğim ne: Ona dokunan Şah! diyor her seferinde. Ama, bu taşın ne hattında ne de çaprazında şah bulunmuyor. Şah! diyenin karşısındaki bu hamleye karşılık verirken, şahını kedinin patilerine yakın bir yere getiriyor. Kedinin varlığına anlam katıyor kuşkusuz ve o sırada Sırat Köprüsü'nün korkulukları varmış, diye düşünüyor.

Kurmaca kendini kuruyor.

Yazar da...

Hayat yeterince tuhaf!

Tanrı kendini tuhafliklarla kanıtıyor.

Odama döneceğim.

Sonunda odama döneceğimi biliyorum.

Işık cisimdir.

Işığın tuttuğumda gölgemi kaybedeceğimi biliyorum.

Ahmet ÇAKMAK

DENİZDEN ÖLEN KENTLER

Dere yataklarının kurumuş kederini

Taşırın kalbim

Özlüyor mu seni

Denizden ölen kentler

Gökyüzünün yorduğu ayaklar

Bekliyor mu seni

Huşu içinde dönen mezar başları

İncecik Galip

Kimsenin şimdi de anlamadığı

Edip'in başını eğerek geçtiği viran

Ölü barbar bir kavmin ruhunu taşıyan bedeninin

Usul usul akması payitahta

Sıkıntı yoluyla

Çürütmek için Sadabad'ı

Kavruluğumuza serap olan

İlhan KEMAL

MAGMUM

5. kağşamış aşk, ırmak, aramızda ne varsa: köprü! kendine tutun
4. seyircisi firar sever sahnede tut ki oynatmışım
aklımı, rüzgârlara takmışım: savrulsun için: düşüncemin
[ormanı!]
3. teğet geçilmiş bacalarım. leyleğe sorarsan; pörsüme: iklimim!
hayal etmiş istasyonum. çok korkulmuş. asfalt çürütmüş
[trenler!]
ömür kovan! boşluk amcam! esritmiş polen vaktimi.
[üzgünüm!]
2. ah, ne diyebilirim! doğru alışkanım ıssızlığa. sununa!
karnavalın ortasında kalbime bıçak taşımaya? varım!
zaten mütemadiyen buradaydım. yüzüm güzel yoldu,
yürürdü
[seneler,
avuçlarımda karanfil yakardı bir de. sahi, duyar mıydın?]
1. ziyanı yok. kan ayarak öğrendim, ferah ağrılar da varmış:
düştüğüm yeri filiz göğertme pratiğimin gelişmesi,
sevda gözlü tozlarımdan yeşil, ay kırılı çocuklar yar-
atabilme maharetim, bundanmış... işte bu! silinir artık öpüş
[izlerin,
ülkerler haritadan kalkmaz, ufuk çizgisinde yeni bir taht
[kurdum diye]
0. sesinsiz.

usul. kızıl saçlı lili ile, akarım akşam denen su şehrine.

SİMURG'UN ŞİİRLERİ, ŞİİRLERİN SİMURG'U

Gültekin EMRE

Hüseyin Ferhad, 1982-2000 arası yazdığı şiirlerini *Kılıç İpekte Sınanır*'da (2000) toplamıştı: Böylece bir dönemi, kendisiyle bir hesaplaşmayı da geride bırakmış oldu. Daha sonra yazdığı şiirlerin yer aldığı *Simurg* kitabı, onun coğrafyasını iyice belirlediği, mekân ve anlatım sorununu yoluna koyduğu bir çalışma olarak şiirseverlerle buluştu.

“aşk ve şiir”in doğurduğu kuşkuyu “Arap diline” borcunun olmamasını dünya âleme ilan eden Hüseyin Ferhad, “çöle redif düşürenlere” imrenmeden de yapamaz. Soğuyan ateşin ortasından bakıyor dünyaya, o nedenle “çöle kalem üşürenlere” de gıpta ediyor elbette, dahası özeniyor. Onun şiir çizgisini şu dizeler ayan beyan ortaya koyuyor: “mahrem veya memnu haritalarda/nafile aradım yurdumu” dedikten sonra şu dizeleri de buraya almak gerekiyor: “Hadarî ve Bedevîlere dair/okudum ne buldumsa/yaması sökülen kalbimi/adadım tefe santura”. “elifi kırık bir alfabeden” devşirilen şiirler yer alıyor *Simurg*'da. O, çölün “arabesk öfkesini” anlamak için köpüren “yüzük parmağının” “mürekkebi”ne “bir damla çini gözyaşı” da ilave ederek yazıyor şiirlerini. “Hüseyin Ferhad'ın coğrafyasını, şiirinin özünü “kış bahçesi”, “baharın fısıltısı”, “rüyaların som ipeği”, “sümbülün çözülmüş boynu”, “konup göçtüğü” vahalar, “bülbul sesi”, “bir kobra damlası”, kendine çizdiği harita, güle dokununca yanan parmak uçları, “kurumuş kan lekeleri”, taze “ayak izleri”, kalbinin yırtıkları, “ezilmiş bir çift üzüm”, “Ateşin soğuyan sesi”, “gecenin zifir pelerini”, alın yazısı, “Şûara Sûresi”, “arabesk imgeler”, boynu bükük lâle, “Turgut Uyar'ın mürekkep hokkası”, kendi içine soyduğu ruhu, çağrılmadan gelen Yakup, aynalardan kazdığı yüzler, “aynada kaybolan süreti”... ve daha pek çok ince hayat çizgisi, yaşanmış imgeler, anıların bal rengi geçmişi belirliyor ve o şiirini böyle geniş bir yelpazeden derledikleriyle kotarıyor ateşlere, buzlara, sıkıntılara, yangınlara, vahalara, çöllere, tarihlere gire çıka. Hüseyin Ferhad, çağdaş bir halk ozanıdır. Şiirindeki kalıbın kalıbında, uyakların uyumunda boğulup kalmamıştır. Kendi yüreğinde, ikizinde ne varsa ve neyi ne kadar biriktirmişse anadilinde, Orta Asya steplerinden gürül gürül akıp gelen rüzgârda, ırmaklarda, kuşlarda, söylencelerde, tarihlerde, uygarlıklarda, şairlerde, şiirlerde, yazılı metinlerde, işte onları şiirine katık ediyor, şiirinin ateşini bunlarla besliyor. Bir halk ozanı disiplini ve duyarlılığıyla kaşlarını çatmadan, gurbetin yarasına banıp kalemini sılanın merdivenlerinde tırmandırıyor okurunu. “kayıp ulusun” lisanına sokulmaya çalışıyor bir dil cambazı olarak. Onun şiirlerinde Leylâ'nın “sitem”i, Mecnun'un “matem ve tövbe”si de kapı komşumuz gibidir Fuzulî ve Hafız'la birlikte. “yaralı asker iniltileri” alıp başını gitmez ötelere, gelip çöreklenir yüreklere. Yüreğini parça parça ediyor kırık aynalardaki süreleri ararken, yarasından yine bir Hüseyin damlar şiirine. Hüseyin hem kendidir şiirinin ortasında, hem de Kerbela'yla özdeşir tarihin bağrındaki iyileşmez bir yara olarak. Kürtçe konuşmasa da “Türkçe'ye çeviriyor” bir kandil gibi yanıp duran “kederini”. Hüseyin Ferhad, Nâzım Hikmet, Turgut, Uyar, Edip Cansever, Cemal Süreya'ya da yer veriyor şiirlerinde, onların ruhlarının şiirlerinde gezdiriyor. Küçük İskender'in Dicle ile Fırat'ın

aşkını anlattığı bölgeye döner durmadan. Onun elindeki kalem

İsmail Cem DOĞRU

YENİDEN

Kim bilir zamanı geri sarmak
Nasıl şifalı bir eğilimdir
Ne kadar da dipsiz bir iş
Emin misin
Uzun bacaklarından bir kadını
Renklendirene kadar yola getirmişken ellerin
Başa dönmek ister misin

Ya da dudaklarının yazdıramadıkları parmaklarına
Bir kadının teninde gönül bulamıyorsa
Cehennem olmak nasıl değme bir iş gibi
Yapışır damağına
Bilmek ister misin

Kim bilir yeniyetme bir sevdaya arz etmek kapıları
Nasıl da kederlendirir adamı
Kitaplarından başlar doldurmaya
ağır

Aslında iyisi biri kör biri sağır
İki kişi ile başlamalı hayata
Yeniden
Nedeni belli
Artık bir dua bile kalmadı dudağında
günü geçmeyen
Şimdi dönmek sözünden
İki defa günaha girmekten daha erdemli

Belli ki birinin kanında nasıl durduğumu
Görmeye gidiyorlar benim
Gelmek ister misin

“nakkaşlarla hattatlarla ırlanır” onun da “aile silsile”si “Mavi kıvılcımlar sıçrata”rak şiirinin sınırlarından sızan şeceresi ta “Nadir Şah”a dayanır. Onun için kralları ve şairleri şiirinde hep taçlandırır. Bir başka taç giydirdiği şair Hulki Aktunç'tur ve onun “Fırak”ına da ince bir göndermeyi aynadan aynaya yansıtır. O nedenle şu dizelere biraz daha dikkat ve alınsın diyedir ezberlere: “Kendi kanyla yazar/hattat alın yazısını/zifir aynalara taşırmadan/okur yârinin çıplaklığını” Kendi şair kimliğini de şu dizelerle mühürlüyor: “Ben Hüseyin Ferhad/ıflah olmaz bir aşk budalası/mülk-i Acem'de bile yoktur/emsalim bir çile ustası” Evet, o kirvesi Hâfiz olan bir çile ustasıdır. Hüseyin Ferhad, *Simurg*'da Orta Asya'dan günümüze mitolojik atlılarla insan, doğa, hayat manzaraları taşıyor kan revan, şiirin sesine kulak vererek ve aşk içinde; benzersiz.

ÖLÜ EVİNDE AYNA

suya bakmalı henüz tanıdık
odam soğumadan ve sağken
benmişim gibi geciken çocuk

yerim değişmeli ısım hızla
dolaşmalı küflü bedestenden
miras kalan duvarımın ardını

düşte uyanmalı bir söylence
uyumuyla ekşiğimin fazlası
unutkan kitabıma önsöz olmalı

bir alıcı bulunur belki cinnetli
çarşılar kepenk örtmeden
satılmalı söylenmeden sebil giz

artık ulaşmalı yankısına ses
madem sır küstür aynaya
tanınmak için kılık değiştirmeli

söz almalı ağız yumup iz
sürmeli yitmek bahsinde
bilen varmış gibi ev yolunu

defter yazmalı ödünç dilde
unutmak için sıkça anmalı
vaktin bu ahraz yokuşunu

şakülü kaymış akrep saatimde
yel kovulur dantel bozulur
mülkümü iptal eder tapum

bana bir ben gibi sürtünüp geçen
ürkmesin diye kendi kokusundan
korkumu sürmeli maskelerine

iğnesini kırıp sonsuz bir öncenin
biçilmiş terzisine sormalı niçin
duvara bakar ölü evinde ayna

Metin GÜVEN

ÜÇGEN

işte yine geldi! güzel mi, çirkin mi belli değil.
parmakları kanlar içinde. üstelik elinde yeşil bursa bıçağı
öncelikleri var: öykü anlatmak istiyor, gündüz düşlerini ve
kadınların saklandığı kafesleri. Ölüm anlarını.
dilsiz bir papağan gibi çırpınıyor.
sarı kemikler var gölün üzerinde. Sessizliğe çağrı yapan kül
sonra kardeş katilleri,
sonra peygamber fetvaları.
açgözlü bir devenin sırtında turlayan değerbilmez dilenci
mangası tam siper nişan alıyor yurduma!
Yurdum ki; kandiller sönmüş,
Yurdum ki; özensiz yaşayan insanlar barınağı.

işte yine geldi! sarhoş mu, çıplak mı belli değil.
keman çalıyor, şarkı söylüyor yorgun bir ateş üçgeninde.

DÜŞSEL BİR ŞEHİR

Pelin YILMAZ

Yine aynı oyunu oynuyor bizimle mevsimler. Dünya
verdiğini geri alıyor yine. Günler kısalıyor, güneş her gün
biraz daha erken gidiyor artık başka diyarlara. Her gün
biraz daha az ışık, biraz daha çok karanlık... Oysa bilinen
bir rivayettir Goethe'nin son nefesinde "Işık, biraz daha
ışık" dediği. Işık, şairin son arzusu. Ekmekten, sudan daha
öncelikli.

Günlerden bir gün karanlıkta yolunu kaybeder düş
gezginini. Karanlığa da alışır ya gözler, aslında alışmamalı.
Alışmak büyük tehlikedir. Kaybolmak pahasına
alışmamalı karanlığa. Alışmayı reddedip kaybolur gezgin.
Bir süre gelişigüzel dolanır, bir yerlere çarpar, yaralanır,
düşer, kalkar, alışmaz yine de. Sonra el yordamı ile
bulduğu geçitten düşsel bir şehre düşer. Önce gökyüzünü
görür yeni şehrin, sonra yavaş yavaş kaybolan yıldızları,
gün ışığını, gökkuşağını..

Sözcükler karşılar gezginini. Orada burada tek başlarına
yaşarken karanlıkta kaybolmuş sonra ya gezgin gibi bir
geçitten içeri düşmüş ya da içlerindeki sesi dinleyip
gökkuşağının altında toplanarak bu şehri kurmuştur
sözcükler. Şiir Şehri'ni...

Şiir, düşsel bir şehirdir. Bu şehirde sözcükler yaşar.
Kendi dilinde "Hoş geldin" der ilk dize. Sonra neler
olacağını kimse bilemez.

Bereketlidir şiirin toprağı. Eker, biçer, çapalar yeni
ürünler elde eder şehir halkı. Bilinmeyen bitkilerin,
yeraltındaki madenlerin, yeni buluşların, keşfedilmemiş-
lerin peşinde koşar sözcükler. Birbirleriyle dost, düşman,
sevgili, akraba, arkadaş olurlar, değişirler. Her ilişki
tarafı değiştirir sonunda. Gezinimiz de sözcüklere
bulaşır; alır, verir, değişir. Hatta bakarsınız sonunda o da
bir sözcük haline gelir. Zaten sanat ürününün nihai
amacı da izleyenini pasif tüketici olmaktan çıkarıp
gelişmesini ve değişmesini sağlamak değil midir?

Şiire düşen değişir!

Girişi olduğu gibi çıkışı da vardır şehrimizin, bir yığın
çıkış kapısı açılır önümüzde, her çıkış başka bir varışa
kapıdır, her varış yeni çıkış arayışları taşır içinde. Hep
yenilenecek çıkılır kapılardan.

Şiire düşen değişir!

Goethe, gerçekten de ölüm onu almaya geldiğinde
"Işık, biraz daha ışık" demiş miydi? Ne fark eder, kaç
kişiye böyle bir son söz yakıştırılabilir ki?

Şiir düşsel bir şehirdir, ama aynı zamanda yaşamın
gerçekleri ile beslenir, gerçeğin ta kendisidir yani. Öyleyse
ağzından çıkıp çıkmaması neyi değiştirir. Son arzusu
"ışık"tır şairin.

Goethe ışık isterken, perdenin aralanmasını dilemiş,
belki aralanan perdenin ardındaki pencereden yeni bir
şehre düşmek istemişti. Düştü de belki. Ne de olsa Tanrı
şairlere sonsuz yaşam bahsetmiştir, ancak bedenlere değil
sözcüklere verilmiştir ölümsüzlük ve şiirlerde yaşamaya
devam eder fani şairler. Başka bir şehirde, başka bir
biçimde. *Şiire düşen değişir!*

AKATALPA ALTI YAŞINDA

Melih ELAL

Bir zamanlar, Bursa'da bir eğitim fakültesi, onun Türkçe bölümü ve 324 numaralı odası vardı. O odada bir köşede Albert Camus çevirmeni, *İç Sızıları*, *Şiir Çünkü Şiir*, *Kırık Amfora* gibi çağdaş Türk şiiri üzerine kitapları bulunan Ramis Dara oturur ve Çağdaş Türk Edebiyatı, Cumhuriyet Dönemi Türk Edebiyatı gibi derslere girerdi. Diğer köşede *Arkası Dün*, *Kuşlar Kanadı* gibi şiir kitapları şairi Serdar Ünver oturur ve Çocuk Edebiyatı, Yeni Türk Edebiyatı derslerine girerdi. Bir diğer köşede Japonya, İtalya gibi onlarca ülkeden karikatür ödülleri bulunan Ahmet Aykanat oturur ve Uygarlık Tarihi, Öğretmenlik Mesleğine Giriş gibi derslere girerdi. Son köşede ben oturdum ve bilumum Eski ve Yeni Türk Edebiyatı derslerine giriyordum. *Akatalpa*, işte bu odada -324 nolu odada- doğdu.

Dara, Ünver ve ben, *Yeni Biçem* kapandıktan bir süre sonra Bursa'da yeni bir dergi çıkarmayı düşünmeye başladık. Önceleri derginin adı *B* dergisi olacaktı. Fakat tam o sırada İstanbul'da *E* dergisi yayımlanmaya başlayınca bu addan vazgeçtik. Daha sonra Dara, *Akatalpa* adını buldu.

O günlerin Eğitim Fakültesi Dekanı Ali Özçelebi, bize her türlü desteği veriyor ve *Akatalpa*'nın 1 Ocak 2000'de ilk sayısını yayımlıyoruz. 324 nolu odanın üçlüsüne Hilmi Haşal, İhsan Üren ve Mustafa Durak da destek veriyorlar. Üren, bize bir yıl yetecek kâğıdı alıyor. İlk sayıyı önce fakültede basmayı düşünüyoruz. Ama fakültenin baskı makinesi yetersiz kalıyor. Bunun üzerine matbaa aramaya başlıyoruz ve Özsan Matbaası'nda bastırıyoruz *Akatalpa*'yı ilk sayıdan başlayarak.

İlk günlerde Dara gerekli bağlantıları kuruyor, yayımlanacak yazı ve şiirleri seçiyor. Ben boş zamanlarımda, ders aralarında ve tatil günlerinde odaya gelerek dergiyi diziyorum. Ünver, dizilenleri okuyor, gerekli düzeltmeleri ve sayfa düzenlemesini yapıyor. Üçümüz de aynı odada olduğumuz için eşgüdümü kolaylıkla sağlıyoruz. 7. sayıya, yani Temmuz 2000'e geldiğimizde fakülte desteğini çekiyor. Zor durumdayız, baskı parasını ödeyemiyoruz. Üren, ben daha ölmedim, baskıyı da ben karşılarım, diyor ve böylece sürüyor yayınıımız.

Bir süre sonra bizler de fazla geliyoruz Eğitim Fakültesi'ne; ben ve Dara emekli olmak zorunda kalıyoruz. Ünver'se tekrar Gemlik'e, ortaöğretime dönüyor. Bunlar Ali Özçelebi dekanlıktan ayrılıp kimi vefasızlıklar karşısında emekli olup Bursa'yı terk ederek

Fransa'ya yerleştikten sonra oluyor. Artık 324 nolu oda yok, bilgisayar yok, ters çıktı yok... Şimdi elimde bir çanta var. İçinde *Akatalpa*'nın tüm dokümanları ve disketler... Arkadaş yazıhanelerinde, bilgisayarları boşaldığında diziyorum *Akatalpa*'yı... Kısacası seyyar bir yönetimyeri... Dizgi ise günün akışına ve arkadaş yazıhanelerindeki bilgisayarların boşalmasına bağlı... Yine de *Akatalpa* aksamaksızın her ayın birinde çıkıyor. Okurlarımız yaşananların farkında değil doğal olarak...

Bu sıkıntılar çekilirken Mayıs 2001'de 17. sayıda aramıza Nuri Demirci katılıyor ve arka sayfada her sayı Ayşegül İzmirli imzasıyla yazmaya başlıyor. Ben de her hafta Çanakkale'ye, 18 Mart Üniversitesi'ne derse gitmeye başlıyorum. Rektör Danışmanı Suzan Erbaş, bana odasını ve bilgisayarını tahsis ediyor. Seyyar dizgicilikten kurtuluyor, dersim bittikten sonra geceleri *Akatalpa*'yı burada diziyorum artık... İki geceyi, salı ve çarşamba gecelerini Çanakkale'de geçiriyorum. Dizgi işi bittikten sonra ya öğretmenevine ya da Yerde Fıstık adlı bir mekâna gidiyorum. İkisi de boğaz manzaralı yerler. Akşam rakısı eşliğinde *Akatalpa*'yı, Akatalpacıları düşünüyorum. Bazen çektikleri mesajlarla onlar da beni kıskandırmıyor değiller doğrusu!

2003 başlarında ne oluyorsa, birden *Akatalpa*'nın olanakları artmaya başlıyor. Örneğin Diş Hekimi Emel Coşkun, dizgi işine ben yardımcı olurum, diyor ve üzerimdeki yükü hafifletiyor.

Derken Çanakkale'ye gidip geliş zor gelmeye başlıyor. Hem annem, hem de babam çok yaşlı oldukları için -80'in üzerindeler- bakıma muhtaç, Çanakkale'yi bırakıyorum. Ben Çanakkale macerasını yaşarken, Dara, *Bursa Defteri* dergisinin yayın yönetmenliğini üstleniyor ve bir bürosuyla bilgisayarları oluyor. Bir bakıma 324 nolu oda *Bursa Defteri* olup geri dönüyor. Böylece seyyar dizgicilik yeniden sona eriyor. Ardından ben kendime nihayet bir bilgisayar alabiliyorum. Adana'ya kızının peşi sıra giden Hilmi Haşal, kızının okulunu bitirmesiyle yeniden Bursa'ya dönüyor. Böylece işler adamakıllı yoluna giriyor. Bu koşuşturmaca içinde beş yılın nasıl geçtiğini, 60. sayıya nasıl ulaştığımızı fark edemiyoruz bile... Yılın son sayısının dizinini hazırlarken düşünüyorum bunları... Bir yazı yazmak gerek diyor.

Değerli okur, işte bu koşullarda yayımlanıyor *Akatalpa*... Yoluna yeni umutlarla, beş yıl öncenin heyecanını yitirmeden, ama aynı olanaksızlıklarla devam ediyor, onyıllar boyunca da devam etmek niyetinde...

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katkı Payı	: 15.000.000 TL ya da 15 YTL
Yönetim Yeri	: Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.	Dizgi	: Emel COŞKUN
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 BURSA
		Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
		Faks	: 0 224 2254052

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyi için yazarlarına telif ödemez.